

NEW YORK TIMES! BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

Üks
miljonist

Kodulinna hurmurid

Originaali tiitel:
Susan Mallery
One in a Million
2012

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Piret Baumann
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2003 by Susan Macias Redmond
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B10405221
ISBN 978-9949-82-823-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

ESIMENE PEATÜKK

NÄGUSAD mehed ei tohiks ilma kaksikümmend neli tundi ette teatamata teiste koduuksele koputada, mõtles Stephanie Wynne, kui ta roidunult esiuksesse toetus. Ta üritas mitte mõelda sellele, et ta juba kaks ööpäeva magamata on, et ta ammu duši all pole käinud ja et ta lühikesed blondid juuksed tõenäoliselt inetult turris on.

Kolm kõhuviirust põdevat last olid röövunud igasuguse glamuuri ja sära naise päevadest. Kuid vaevalt Stephanie ees seisev meesterahvas tema isiklikest probleemidest suuremat hoolis.

Hoolimata faktist, et kell oli umbes kaks öösel, nägi väga pikk ja hästi rietatud võõras puhanud, puhas ja nägus välja. Stephanie vaatas mehe elegantselt ülakonnalt oma plekilisele ja aukudega jalgpallisärgile, mille ta kaltsukotist võtnud oli, kui tal kaks päeva tagasi puhtad riided otsa said, sest...

Ta ei suutnud selle põhjust enam meenutada.

Ahjaa, muidugi, pesumasin oli katki.

Jällegi midagi, mis mehele mingit peavalu ei valmista. Maksvad külalised soovisid vaid imelist teenindust, vaikseid tube ja rikkalikku hommikusööki.

Stephanie üritas pingsalt oma hädise välimuse unustada ja sundis suu võtma kuju, mille ta lootis sõbraliku naeratuse olevat.

„Teie olete kindlasti Nash Harmon. Kena, et te ennist helistasite ja hilise saabumise osas hoiatasite.“

„Minu lend Chicagost hilines.“ Mehe tumedad kulmud tõmbusid kortsu ja ta takseeris naist. „Ma loodan, et ma teid ei äratanud, proua...“

„Wynne. Stephanie Wynne.“ Stephanie taganes vana Victoria-aegse maja fuajeesse. „Tere tulemast meie Muretuse majja.“

Võõrastemaja kohutav nimi oli Stephanie kadunud abi-kaasa väljamõeldis. Kulus kolm aastat, enne kui ta selle ilma nina kirtsutamata välja suutis öelda, ent see tekitas temas ikka veel ebamugavust. Kui esiaknal ei oleks väga kallist, eritellimuseel valmistatud värvilisest klaasist nimesilti ja kui tema lapsed sellele vastu poleks olnud, muudaks ta nime kohe millekski neutraalsemaks.

Külaline kandis nahast reisikoti ja ülikonnakoti majja. Stephanie märkas tema kalleid nahksaapaid ja vaatas siis oma hiirenäoga halle susse. Kui ta lõpuks jälle üles magamistuppa minna saab, peab ta tähele panema, et ta end peeglist *ei* vaataks. Hirmsatele kahtlustele kinnituse saamine paneks ta kahtlemata karjatama ja see ärataks poisid.

Mees täitis registreerimisvormi vastuvõtulaual ja Stephanie lasi tema krediitkaardiandmed üle vaadata. Kui ta kinnituse saanud oli, ulatas ta mehele vanamoelise vasest võtme.

„Juhatan teid tuppa,“ ütles ta mehele ja hakkas treppe mööda üles minema.

Ta oli mehe esimesse magamistuppa paigutanud. See polnud mitte ainult suur ja mugav ning kauni vaatega Glenwoodi linnale, vaid ka üks kahest külalistoast, mis ei asunud otse tema kolmanda korruse korteri all. Kui kõik toad võetud polnud, tundus talle parem pigem külalised vaiksematesse tubadesse paigutada, mitte pidevalt jälgida, et lapsed liialt valjud poleks. Poiss olemine ja kärarikkalt elamine näisid käivat käsikäes.

Viie minutiga oli ta toa ette näidanud ja lisanud, et hommikusöök on poole kaheksast kella üheksani. Ta küsis ka mehelt, kas too sooviks hommikust ajalehte ukse taha.

Mees keeldus ajalehest.

Stephanie noogutas ja läks koridori.

„Proua Wynne?“

Stephanie pööras end jälle mehe poole. „Palun, öelge Stephanie.“

Mees noogutas. „Kas teil on kohaliku piirkonna kaarti? Ma tulin siia kellelegi külla ega orienteeru hästi.“

„Jah, allkorrusel on mul kaart olemas. Panen selle teie hommikusöögi juurde.“

„Aitäh.“

Mees naeratas talle kergelt, kuid vaid huultega. Oli juba hilja ja Stephanie oli nii väsinud, et isegi ta ripsmed valutasid. Kuid millegipärast viivitas ta lahkumisega. Küll kõigest ühe

hetke, kuid piisavalt, märkamaks, kuidas laelamp mehe lühikeste tumedate juuste otsad pruunikalt läikima pani. Õrn habemetüügas nurgelisel lõual andis talle veidi ohtliku välimuse.

Aga muidugi, mõtles Stephanie eemaldudes. Paistab, et ta oli väsimusest juba hallutsinatsioonide nägemas. Ükski ohtlik mees ei tulnud Glenwoodi. Polnud kahtlustki, et Nash Harmon oli sama ilmsüütu kui mõni kingamüüja või professor. Pealegi polnud mehe amet Stephanie jaoks mingil moel oluline. Kui pank krediitkaardilt raha õigele kontole kandis, polnud Stephanie jaoks mingit vahet, kas külastaja oli programmeerija või piraat.

Sellel, et mees üsna nägus ja tõenäoliselt vallaline oli – ta vasakul käel puudus sõrmus –, polnud Stephanie jaoks samuti mitte mingit tähtsust. Sõbrad olid talle küll juba mõned korrad heatahtlikult mõista andnud, et ta võiks jälle semmima hakata, kuid Stephanie ignoreeris selliseid vihjeid. Ta oli korra juba abielus olnud, sellest piisas. Üheksa aastat Marty naisena oli õpetanud, et ka täiskasvanuna näivad mehed võisid sisemiselt olla sama vastutustundetud ja enesekesksed kui kümneaastased poisid. Isegi koer oleks paremini koostööd teinud ja kasulikum meeskonnaliige olnud.

Marty oli kõrvaldanud Stephanie soovi mehe järele majas. Vahel pidi ta küll tunnistama, et tunneb end üsna üksikult ja ka seda, et seksita oli raske, aga see oli alternatiivist igal juhul parem. Tal oli juba kolm last, kelle pärast muretseda. Mehega semmima hakkamine lisaks talle veel neljanda lapse. Ta ei arvanud, et ta närvid sellele vastu peaksid.

* * *

HOOLIMATA sellest, et ta hilja voodisse oli heitnud, ärkas Nash järgmisel hommikul juba varsti pärast kuut. Ta vaatas seinakella ja võrdles siis selle aega käekella omaga, kuigi viimane veel teises ajavööndis oli. Ta heitis uuesti selili ja jäi valget lage jöllitama.

Mida ta küll ometi siin tegi?

Rumal küsimus, ütles ta endale. Vastus oli juba teada. Ta oli linnas, millest ta mõne nädala eest esimest korda kuulnud oli, et kohtuda oma perekonna liikmetega, kelle olemasolust ta ka alles mõne nädala eest teada sai. Ei. See ei olnud täielikult õige. Ta oli siin linnas seepärast, et teda sunniti puhkust võtma ja ta ei teadnud, kuhu mujale minna. Kui ta oleks üritanud vaikselt Chicagosse jääda, oleks tema kaksikvend Kevin, kes ka praegu Glenwoodis oli, järgmisele lennukile hüpanud, et talle järele tulla.

Ta tõusis istukile ja lükkas teki pealt. Ilma tööruutiinita venisid päevad tohutult. Kas ta oli tõesti oma tööle nii pühendunud, et tema elus muud enam polnudki?

Järgmine rumal küsimus.

Ta teadis, et peab täna Keviniga ühendust võtma ja kohtumise kokku leppima. Nad polnud kolmkümmend üks aastat teadnud oma bioloogilisest isast midagi peale fakti, et ta seitsmeteistaastase neitsi kaksikutega rasestas ja hülgas. Nüüd aga pidid nad Keviniga oma poolvendade ja -õega kohtuma.

Kevin arvas, et isa teiste laste leidmine oli midagi head. Nash vajab selles osas veel veenmist.

Kell 6.40 oli Nash duši all käinud, habeme ajanud, teksad ja pikkade varrukatega T-särgi selga ning saapad jalga

tõmmanud. Oli küll sügav juunikuu, aga teise korruse toa aknast oli näha, et linna kattis kõle udu. Nash sammus rahu- tult mööda mugavat tuba. Vähest peaks ta ütlema, et ei vaja hommikusööki. Ta võiks selle asemel autosse istuda ja kuskile mujale sööma sõita. Kuigi oleks parem lihtsalt nii kaua edasi sõita, kuni ta välja mõtleb, miks ta viimaste kuude jooksul enam magada ega süüa pole suutnud ja miks ta oma töö vastu enam huvi ei tunne.

Ta võttis rendiauto võtmed ja läks allkorrusele. Vastuvõtu- laua juurest võttis ta lehe märkmepaberit ja pastaka. Ta peatus ja kuulatas majas kostvaid helisid. Kui omanik juba ärkvel on, ütleb ta talle isiklikult, et hommikusööki pole vaja.

Ta läks mööda pikka koridori selle lõpust kostva heli suu- nas, avas topeltuksed koridori lõpus ja sisenes eredalt valgus- tatud kööki. Teda tabasid küpsetamise ja värske kohvi lõhnad, mis panid suu vett jooksma ja kõhu korisema.

Ta vaatas köögis ringi, kuid suur valge sisustusega ruum oli tühi. Köögisaarel oli üks kandik, millele olid paigutatud kohvitermos, tass ja alustass. Puuviljavaagen oli kaetud kilega. Pliidil ootas tühi praepann ja selle kõrval avatud karp muna- dega. Läbi Nashist vasakule jääva ukse oli kuulda jutukõminat.

Ta hakkas naishääle poole astuma ja ületas läve. Riitulite ees seisis kikivarvul naine. Nash vaatas, kuidas too ülemiselt riulilt midagi alla üritas võtta, kuid tabas sõrmeotstega vaid riulikäärt.

Ta astus lähemale, et abi pakkuda, kuid just sel hetkel siru- tas naine end sutsu pikemaks. Tema lühike sviiter tõusis üle püksivärvli ja paljastas õige natuke tema keha.

Nash tundis, nagu oleks keegi talle latiga lajatanud. Ta silmad tõmbusid kinni, kuulmine kadus ja, nii uskumatu, kui see ka polnud, tundis ta esimest korda peaaegu kahe aasta jooksul, et midagi vööst allpool liigutas end.

Kõigest paari sentimeetri kõhunaha pärast? Tema olukord oli haledam, kui ta arvanud oli. Nähtavasti oli ta ülemusel läbipõlemise osas õigus olnud.

Vali karjatus tõi Nashi tagasi reaalsusesse. Ta tõstis pilgu naise vöölt näole ja nägi suuri silmi teda jõllitamas. Naine surus käe rinnale ja tõmbas sügavalt hinge.

„Te ehmatasite mind nii tohutult, härra Harmon. Ma ei teadnud, et te juba ärkvel olete.“

„Kutsuge mind Nashiks,“ ütles mees. Ta astus riulile lähemale ja küsis: „Mida te siit vajate?“

„Seda sinist kotti. Seal on hõbedane leivaalus sees. Ma teen kukleid. Tavaliselt serveerin neid suurelt vaagnalt, kuid te olete täna ainus külastaja, nii et väike alus sobib paremini.“

Nash võttis sinise koti, kus midagi kõva sees oli, ja ulatas selle naisele. Naine võttis koti vastu ja raputas pead.

„Ma olen alati tahtnud pikaks kasvada,“ ütles ta. „Aga see ei ole mul kuidagi välja tulnud.“

„Ma ei teadnud, et seda niiviisi tellida saab. Arvasin, et see lihtsalt juhtub.“

„Või siis mitte.“ Naine avas koti ja võttis sealt hõbedakarva metallkorvi. „Aitäh abi eest. Kas soovite juba kohvi?“

„Meeleldi.“